

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 539/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť E. F., K., zastúpeného advokátkou JUDr. D. S., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 215/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. F. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2012 doručená sťažnosť E. F., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. D. S., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 215/2008.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobou podanou okresnému súdu 23. decembra 2008 sa sťažovateľ ako žalobca domáhal voči svojmu zamestnávateľovi ako žalovanému určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z 13. novembra 2008 a náhrady mzdy za obdobie od 13. novembra 2008 do 5. mája 2009 v sume 86 800 Sk s príslušenstvom. Okresným súdom bolo konanie o žalobe sťažovateľa vedené pod sp. zn. 28 C 215/2008.

Po zaslaní žaloby na vyjadrenie odporcovi v januári 2009 a doručení vyjadrenia odporcu 27. februára 2009 boli vo veci nariadené tri pojednávania na 5. máj 2009, 11. jún 2009 a 13. júl 2009.

Okresný súd vo veci rozhodol 13. júla 2009 rozsudkom č. k. 28 C 215/2008-71 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že žalobu sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu a po vyjadrení odporcu k podanému odvolaniu okresný súd 5. októbra 2009 predložil spis Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“).

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 372/2009 zo 16. decembra 2009 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zmenil rozsudok okresného súdu v časti výroku o zamietnutí žaloby o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru tak, že určil neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru z 13. novembra 2008 a zrušil rozsudok okresného súdu v časti výroku o zamietnutí žaloby o náhradu mzdy a v tejto časti vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresnému súdu bol spis vrátený krajským súdom 8. februára 2010 a okresný súd následne doručil účastníkom rozsudok krajského súdu a nariadil vo veci pojednávanie na 19. apríl 2010.

Žalovaný 16. marca 2010 doručil okresnému súdu dovolanie proti rozsudku krajského súdu, v dôsledku čoho bol okresným súdom zrušený nariadený termín pojednávania a spis bol 30. apríla 2010 doručený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že sťažnosť na prieťahy v konaní podal predsedovi okresného súdu 6. apríla 2010 a opakovanú sťažnosť 25. januára 2011, ktorú predseda okresného súdu vyhodnotil vo svojej odpovedi ako nedôvodnú, pretože spis sa nachádza na najvyššom súde.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 99/2010 zo 16. februára 2011 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd vrátil spis krajskému súdu 21. marca 2011, ktorý následne uznesením č. k. 5 Co 92/2011-136 z 18. mája 2011 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) opätovne rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresnému súdu bol spis vrátený krajským súdom 24. júna 2011.

Okresný súd v ďalšom priebehu konania v júli 2011 doručil účastníkom uznesenie krajského súdu, v auguste 2011 zaslal výzvy na predloženie listín a oznámenie skutočností, na ktoré dostal odpovede v priebehu septembra a októbra 2011 a v decembri 2011. Okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 12. január 2012. Pojednávanie sa 12. januára 2012 uskutočnilo a bolo odročené na neurčito pre účely nariadenia znaleckého dokazovania. Okresný súd uznesením z 3. apríla 2012 nariadil znalecké dokazovanie a ustanovil znalca.

Následne okresný súd doručoval znalecký posudok účastníkom konania. Sťažovateľovi bol doručený 20. augusta 2012.

Sťažovateľ sa už skoršou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 5. decembra 2011 domáhal vyslovenia porušenia rovnakých základných a iných práv ako sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 3. októbra 2012. Ústavný súd skoršiu sťažnosť sťažovateľa síce uznesením č. k. III. ÚS 28/2012-7 zo 17. januára 2012 prijal na ďalšie konanie, potom však nálezom č. k. III. ÚS 28/2012-20 zo 14. februára 2012 vyslovil, že jeho označené základné a iné práva, ktorých porušenie namieta, postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 215/2008 porušené neboli.

Sťažovateľ vidí porušenie ním označených základných a iných práv v dlhodobej nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti okresného súdu v namietanom konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 215/2008. Zároveň poukazuje na neefektívnosť úkonov vykonaných okresným súdom v období roku 2011 a 2012 vrátane neefektívneho nariadenia podľa sťažovateľa zbytočného znaleckého dokazovania.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Okresný súd Košice II porušil základné právo sťažovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. 28C215/2009 aby sa vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené mu čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a aby sa vec prerokovala v primeranej lehote, zaručené mu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okresnému súdu Košice II sa prikazuje konať v konaní bez zbytočných prietahov a čo najrýchlejšie.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 2.500.- Eur..., ktoré je Okresný súd Košice II povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Okresný súd Košice II je povinný vyplatiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 269,58.- Eur., do rúk právnej zástupkyne JUDr. D. S..., do 30 dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie a prerokovanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 215/2008.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že posudzované konanie sa začalo 23. decembra 2008 a dosiaľ nebolo právoplatne skončené.

Konanie vedené okresným súdom v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu 3. októbra 2012 trvá tri roky a necelých desať mesiacov.

Pritom z celkovej doterajšej dĺžky konania sa spis nachádzal na krajskom súde v dôsledku odvolacieho konania a na najvyššom súde v dôsledku dovolacieho konania v podstate v období v trvaní jedného roka a necelých deviatich mesiacov (od 5. októbra 2009 do 24. júna 2011).

Napriek tomu, že v odvolacom konaní bol rozsudok okresného súdu krajským súdom zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie, dĺžku konania v čase, keď vo veci rozhodoval krajský súd a najvyšší súd, nie je možné hodnotiť ako dôsledok neefektívnej činnosti okresného súdu spočívajúcej v nesprávnom rozhodnutí vo veci samej, keďže trvanie konania pred krajským súdom a následne najvyšším súdom bolo vyvolané v podstatnej časti vadným rozhodnutím samotného krajského súdu.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd mal k dispozícii predmetný spis a mal možnosť vo veci efektívne konať v podstate v období v trvaní dvoch rokov.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhoviel (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania (tri roky a necelých desať mesiacov), ako aj vzhľadom na to, že okresný súd mal možnosť v posudzovanom konaní vykonávať efektívne úkony na prerokovanie a rozhodnutie veci v podstate len v období dvoch rokov, samotnú skutočnosť neefektívneho postupu okresného súdu v období prvého polroku jeho konania, (ktorá sa prejavila v zrušení jeho rozsudku odvolacím súdom) v spojení s prípadnou pomalšou činnosťou okresného súdu v období rokov 2011 a 2012 nie je možné hodnotiť ako priet'ah takej intenzity, ktorý by zadával možnosť porušenia označených práv sťažovateľa postupom okresného súdu.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2012